Prima instanţă: Judecătoria Chişinău, sediul Centru, judecător Dan Sîrbu
Dosarul nr. 2a-2627/25
(2-24098946-02-2a-23072025)

D E C I Z I E

24 iunie 2026 mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții de Apel Centru

În componența:
Președintele completului, judecătorul Valeriu Arhip
Judecătorii Hristina Craveț şi Eleonora Badan-Melnic
Grefier Gabriela Catrinesco

examinând, în şedinţă de judecată publică, cererea de apel declarată de Andrei Volentir,

împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 16 aprilie 2025, prin care a fost respinsă acțiunea,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Andrei Volentir către ÎMGFL nr. 13, în procedura falimentului, SA „Termoelectrica” şi SRL „Info Bon” cu privire la anularea facturii de plată, obligarea sistării efectuării calculelor şi emiterea facturilor de plată, precum şi compensarea cheltuielilor de judecată,

a c o n s t a t a t:

Circumstanțele cauzei:

La 3 septembrie 2021, Andrei Volentir s-a adresat cu cerere de chemare în judecată către ÎMGFL nr. 13, în procedura falimentului, SA „Termoelectrica” şi SRL „Info Bon” cu privire la anularea facturii de plată, obligarea sistării efectuării calculelor şi emiterea facturilor de plată, precum şi compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii, reclamantul Volentir Andrei a invocat că a contestat factura de plată pentru pretinsul serviciu de livrare a energiei termice aferent lunii martie 2024, emisă de SRL „Info Bon” în beneficiul ÎM „Gestionarea Fondului Locativ nr. 13”, în sumă de 1 323,22 lei, solicitând anularea acesteia.

A menționat că, anterior sesizării Agenției Naționale pentru Reglementare în Energetică, a adresat cereri celor trei entități economice pârâte, solicitând anularea calculului efectuat pentru pretinsul serviciu de termoficare, însă solicitările sale au fost respinse. Ulterior, ANRE, în cadrul procedurii administrative, a formulat anumite constatări și recomandări, dar și-a declinat competența de a emite decizii obligatorii în raport cu gestionarul fondului locativ și intermediarul la decontări.

Reclamantul a susținut, că factura contestată a fost întocmită și emisă de o entitate terță, în beneficiul gestionarului fondului locativ, în condițiile în care nici furnizorul de energie termică SA „Termoelectrica”, nici ÎM „Gestionarea Fondului Locativ nr. 13” nu au încheiat cu acesta un contract care să reglementeze obiectul, volumul și valoarea serviciilor prestate,

modalitatea de achitare, precum și drepturile și obligațiile părților. A subliniat că lipsa unui asemenea contract a fost constatată și de ANRE în cadrul procedurii administrative.

Totodată, reclamantul a afirmat că factura contestată se întemeiază pe date primare eronate și calcule incorecte, operatorul aplicând prevederile pct. 65 din metodologia relevantă și atribuindu-i un consum de 0,34 Gcal pentru „balanța energetică a clădirii”, deși apartamentul nr. 6 din str. Alexandrescu nr. 9A este deconectat integral de la sistemul centralizat de alimentare cu energie termică din anul 2011 și este încălzit printr-o sursă alternativă, pe bază de gaze naturale.

În acest sens, a făcut trimitere la datele prezentate de SRL „Info Bon” în cadrul procedurii administrative, susținând că în tabelul privind consumul de gaze naturale și energie electrică al apartamentului au fost indicate valori „0”, deși facturile aferente lunii decembrie 2023 confirmă existența unui consum atât pentru luna respectivă, cât și pentru ultimele 12 luni. În opinia sa, aceste date denotă caracterul eronat al calculului efectuat și al repartizării consumului de energie termică.

De asemenea, reclamantul a relatat că, începând cu anul 2012, furnizorul de energie termică și gestionarul fondului locativ au intentat mai multe acțiuni judiciare împotriva fostului proprietar al apartamentului, Ciobanu Stanislav, solicitând încasarea unor plăți pentru pretinsul serviciu de termoficare. Potrivit reclamantului, instanțele de judecată au respins în repetate rânduri asemenea pretenții, constatând lipsa probelor privind prestarea serviciului și neîntemeierea solicitării de încasare a datoriilor. Cu toate acestea, gestionarul fondului locativ ar fi continuat să emită facturi de plată pentru același serviciu.

Invocând autoritatea lucrului judecat a hotărârilor pronunțate în litigiile anterioare dintre fostul proprietar și ÎM „Gestionarea Fondului Locativ nr. 13”, reclamantul a considerat că pârâții nu sunt îndreptățiți să calculeze și să pretindă în continuare plăți pentru un serviciu de care apartamentul nu beneficiază.

Reclamantul Andrei Volentir a solicitat:-anularea facturii de plată pentru energia termică aferentă lunii martie 2024, cod ID 10035970006000, emisă de SRL „Info Bon” în beneficiul ÎM „Gestionarea Fondului Locativ nr. 13”, în sumă de 1 323,22 lei;-obligarea pârâților să sisteze efectuarea calculelor și emiterea facturilor de plată pentru pretinsul serviciu de termoficare aferent apartamentului nr. 6 din str. Alexandrescu nr. 9A;-compensarea cheltuielilor de judecată.

Poziția instanței de fond:

Prin hotărârea Judecătoriei Chişinău, sediul Centru din 16 aprilie 2025, s-a respins cererea de chemare în judecată înaintată de Andrei Volentir către ÎMGFL nr. 13, în procedura falimentului, SA „Termoelectrica” şi SRL „Info Bon” cu privire la anularea facturii de plată, obligarea sistării efectuării calculelor şi emiterea facturilor de plată, precum şi compensarea cheltuielilor de judecată, ca neîntemeiată.

La 23 mai 2025 reprezentantul SRL „Info Bon”, avocatul Vasile Iamandi, a depus cerere cu privire la emiterea unei hotărîri suplimentare şi încasarea cheltuielilor de asistenţă juridică.

Prin hotărîrea suplimentară a Judecătoriei Chişinău, sediul Centru din 6 iunie 2025 s-a încasat de la Andrei Volentir în beneficiul SRL „Info Bon” suma de 6 165 lei, cu titlu de cheltuieli de asistenţă juridică.

Solicitarea apelantului:

Nefiind de acord cu hotărârea Judecătoriei Chişinău, sediul Centru din 16 aprilie 2025 şi hotărîrea suplimentară a Judecătoriei Chişinău, sediul Centru din 6 iunie 2025, la 14 mai 2025 şi respectiv la 4 iulie 2025 Andrei Volentir, a depus apel nemotivat împotriva acestora, solicitînd casarea actelor judecătorești contestate, cu emiterea unei noi hotărâri prin care să fie admisă integral cererea de chemare în judecată depusă de Volentir Andrei către ÎMGFL nr. 13, S.A şi „Termoelectrica" SRL, privind anularea facturii de plată pentru luna martie 2024 în valoare de 1323,22 lei, obligarea sistării efectuării calculelor şi emiterea facturilor de plată pentru pretinsul serviciu de termoficare, precum şi compensarea cheltuielilor de judecată.

Argumentele părţilor:

În motivarea apelului, apelantul a susținut că prima instanță a apreciat în mod eronat probele administrate și a ajuns la concluzii neîntemeiate cu privire la legalitatea facturii contestate și temeinicia pretențiilor formulate.

A invocat că, deși a prezentat facturi care confirmă consumul efectiv de energie electrică și a demonstrat că aceste date, alături de consumul de gaze naturale, trebuiau luate în considerare la determinarea aportului la balanța energetică a clădirii, operatorul SRL „Info Bon" a introdus în formulele de calcul valori „zero", ceea ce a determinat stabilirea eronată a sumei de plată. În opinia apelantului, prima instanță a ignorat aceste probe și nu a motivat corespunzător concluzia potrivit căreia factura ar conține informații veridice și certe.

De asemenea, apelantul a criticat concluziile instanței referitoare la prejudicierea gestionarului fondului locativ prin anularea facturii, subliniind că obiectul prezentei acțiuni îl constituie exclusiv factura aferentă lunii martie 2024, iar nu datoriile pretinse pentru perioade anterioare, care fac obiectul unor litigii distincte.

Referitor la calitatea procesuală a SRL „Info Bon", apelantul a susținut că instanța a apreciat în mod greșit că această societate este un pârât necorespunzător. A menționat că factura contestată a fost emisă de respectiva societate, în calitate de intermediar la decontări, iar potrivit contractului încheiat cu ÎM „Gestionarea Fondului Locativ nr. 13", aceasta generează și distribuie documentele de plată, încasează plățile și transferă sumele către beneficiar sau furnizor. Prin urmare, apelantul consideră că SRL „Info Bon" dispunea de posibilitatea tehnică de a rectifica calculele și documentele de plată contestate.

Totodată, apelantul a indicat, că de către prima instanță au fost aplicate eronat prevederile art. 500 alin. (6) din Codul civil și a art. 37 din Legea nr. 75/2015 cu privire la locuințe, susținând că aceste norme nu sunt incidente raportului juridic dedus judecății. A afirmat, că instanța nu a examinat în mod corespunzător prevederile art. 51 din aceeași lege și ale HG nr. 191/2002, în special pct. 1016 și anexa nr. 7, care, în opinia sa, reglementează condițiile repartizării consumului de energie termică în cazul apartamentelor deconectate de la sistemul centralizat.

În acest context, apelantul a susținut că pârâții nu au prezentat probe privind existența unor corpuri de încălzire în spațiile de uz comun, a unor încăperi tehnice sau a unor pierderi normative de energie termică ce ar justifica repartizarea consumului asupra apartamentului său. Dimpotrivă, a afirmat că a prezentat probe care confirmă lipsa unor asemenea încăperi în blocul locativ.

În ceea ce privește cheltuielile de asistență juridică, apelantul a contestat caracterul real, necesar și rezonabil al sumei de 6 154 lei acordate în beneficiul SRL „Info Bon”. A invocat complexitatea redusă a cauzei, volumul limitat al activității avocatului, disproporționalitatea tarifului orar solicitat și faptul că activitatea SRL „Info Bon” în speță s-ar fi limitat la efectuarea unor calcule matematice.

Totodată, a susținut că prima instanță nu a ținut cont de reorganizarea SRL „Info Bon” prin absorbție de către SA „Termoelectrica” și de radierea societății din Registrul de stat al persoanelor juridice la 29 mai 2025, considerând nejustificată încasarea cheltuielilor de judecată în beneficiul unei persoane juridice care nu mai exista la data pronunțării hotărârii.

Termenul de declarare a apelului:

În conformitate cu prevederile art. 362 alin. (1) din Codul de procedură civilă, termenul de declarare a apelului este de 30 de zile de la data pronunțării dispozitivului hotărârii, dacă legea nu prevede altfel.

În acest context, având în vedere că dispozitivul hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru a fost pronunțat la 16 aprilie 2025, iar cererea de apel a fost depusă la 14 mai 2025, Colegiul judiciar constată că aceasta a fost declarată în termen.

Poziția părților în ședința de apel:

În ședința instanței de apel apelantul Andrei Volentir și reprezentantul acestuia, avocatuș Vasile Gafton au susținut cererea de apel declarată și au solicitat admiterea acesteia în sensul formulat.

Reprezentanții intimaților ÎMGFL nr. 13, în procedura falimentului, SA „Termoelectrica” şi SRL „Info Bon”, legal citați despre locul, data și ora ședinței de judecată, în ședința instanței de apel nu s-au prezentat, nu au comunicat motivele neprezentării și nu au solicitat examinarea apelului în lipsa sa. Instanța de apel, în temeiul art. 379 alin.(2) Cod de procedură civilă, a dispus examinarea apelului în lipsa acestora.

Aprecierea instanței de apel:

Analizând legalitatea și temeinicia hotărârii atacate, prin prisma argumentelor invocate de participanții la proces și a materialelor din dosar, Colegiul consideră apelul declarat drept neîntemeiat și care urmează a fi respins, din următoarele motive.

În conformitate cu art. 373 Cod de procedură civilă, instanța de apel verifică, în limitele cererii de apel, ale referinţelor şi obiecţiilor înaintate, legalitatea şi temeinicia hotărârii atacate în ceea ce priveşte constatarea circumstanţelor de fapt şi aplicarea legii în primă instanţă. În limitele apelului, instanţa de apel verifică circumstanţele şi raporturile juridice stabilite în hotărârea primei instanţe, precum şi cele care nu au fost stabilite, dar care au importanţă pentru soluţionarea cauzei, apreciază probele din dosar şi cele prezentate suplimentar în instanţă de apel de către participanţii la proces. În cazul în care motivarea apelului nu cuprinde argumente sau dovezi noi, instanţa de apel se pronunţă în fond, numai în temeiul celor invocate în primă instanţă. Instanţa de apel este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel. Apelantului nu i se poate crea în propria cale de atac o situaţie mai dificilă decât aceea din hotărârea atacată cu apel, cu excepţia cazurilor când consimte şi când hotărârea este atacată şi de alţi participanţi la proces.

Potrivit art. 385 alin. (1) lit. a) Cod de procedură civilă, instanța de apel, după ce judecă apelul, este în drept să respingă apelul şi să mențină hotărârea primei instanțe.

Colegiul civil reţine că instanţa de apel, potrivit regulilor unui proces echitabil, reţinându-se rolul determinant al concluziilor sale, are obligaţia să examineze efectiv problemele esenţiale care îi sunt supuse aprecierii şi să nu se limiteze la însuşirea motivelor instanţei inferioare. (Hirro Balani c. Spaniei, nr. 18064/91 din 09.12.1994 §27; Georgiadis c. Greciei nr.21522/93 din 29.05.1997 §43).

Potrivit recomandărilor avizului nr.11 din 2008 al Consiliului Consultativ al Judecătorilor Europeni (CCJE) în atenţia Comitetului de Miniştri al Consiliului Europei privind calitatea hotărârilor judecătoreşti, o motivaţie şi o analiză clară sunt cerinţele fundamentale ale hotărârilor judecătoreşti şi un aspect important al dreptului la un proces echitabil.

Totodată, Colegiul judiciar consideră necesar să menționeze că nu va formula un răspuns detaliat pentru fiecare argument al apelantului, ci va analiza doar motivele decisive pentru soluționarea prezentei cauze (a se vedea Gard Ruiz vs Spania (Marea Cameră), 21 ianuarie 1999, parag.26, Moreira Fereira vs Portugalia (nr.2) (Marea Cameră), 11 iulie 2017, parag.84,98).

Concluziile privind circumstanțele de fapt ale cauzei se motivează în hotărâre prin probele enumerate în art. 117 Cod de procedură civilă, iar în conformitate cu art. 118 alin. (1) Cod de procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor şi obiecțiilor sale dacă legea nu dispune altfel.

Astfel, prevederile legale enunțate în mod expres, obligă instanța de apel să verifice circumstanțele şi raporturile juridice stabilite în hotărârea primei instanțe, precum şi cele care nu au fost stabilite şi este obligată să verifice legalitatea hotărârii în întregul ei şi să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Totodată, prevederile art. 122 alin. (1) Cod de procedură civilă stabilesc că, circumstanţele care, conform legii, trebuie confirmate prin anumite mijloace probante nu pot fi dovedite cu nici un fel de alte mijloace.

În conformitate cu art. 130 alin. (1) Cod de procedură civilă, instanța judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare și nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul și interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege.

Potrivit art. 239 Cod de procedură civilă, hotărârea judecătorească trebuie să fie legală şi întemeiată. Instanța își întemeiază hotărârea numai pe circumstanțele constatate nemijlocit de instanță şi pe probele cercetate în ședință de judecată.

Hotărârea este întemeiată, dacă în ea sunt expuse toate circumstanțele care au importanță la soluționarea cauzei şi care au fost verificate în ședința de judecată multilateral, complet şi au fost elucidate probele privind circumstanțele constatate ale cauzei.

Astfel, din ansamblul probatoriului administrat în cauză, Colegiul judiciar reține că obiectul acțiunii înaintate de Andrei Volentir îl constituie anularea facturii de plată a energiei termice aferente lunii martie 2024, cod ID 10035970006000, emisă de SRL „Info Bon” în beneficiul ÎMGFL nr. 13, în procedura falimentului, în sumă de 1 323,22 lei, obligarea pârâților să sisteze efectuarea calculelor și emiterea facturilor de plată pentru pretinsul serviciu de termoficare aferent apartamentului nr. 6 din mun. Chișinău, str. Alexandrescu nr. 9A, precum și compensarea cheltuielilor de judecată.

Din materialele cauzei Colegiul judiciar a stabilit, că reclamantul Andrei Volentir este proprietarul apartamentului nr. 6, situat în mun. Chișinău, str. Alexandrescu nr. 9A.

Totodată, materialele cauzei atestă că, la 28 ianuarie 2019, ÎMGFL nr. 13, în procedura falimentului a înaintat o acțiune în instanța de judecată împotriva Nataliei Ciobanu, Anei Ciobanu și lui Stanislav Ciobanu, solicitând încasarea datoriei pentru consumul de energie termică. Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, din 9 decembrie 2019, acțiunea a fost admisă, fiind dispusă încasarea solidară de la pârâți a sumei de 10 708,06 lei, reprezentând datoria acumulată până la 31 decembrie 2018.

Ulterior, prin decizia Curții de Apel Chișinău din 7 iunie 2022, apelul declarat de Ciobanu Stanislav a fost admis, hotărârea primei instanțe a fost casată integral, iar acțiunea înaintată de ÎMGFL nr. 13, în procedura falimentului împotriva Nataliei Ciobanu, Anei Ciobanu și lui Stanislav Ciobanu a fost respinsă ca neîntemeiată.

De asemenea, din materialele cauzei rezultă că, anterior sesizării instanței, reclamantul a adresat pârâților cereri prin care a solicitat soluționarea litigiului pe cale amiabilă și anularea calculelor aferente pretinsului serviciu de termoficare.

Astfel, prin răspunsul din 30 mai 2024, ÎMGFL nr. 13, în procedura falimentului, l-a informat pe reclamant că taxele pentru încălzire sunt calculate în conformitate cu Regulamentul aprobat prin HG nr. 191 din 19 februarie 2002, iar recalcularea și anularea sumelor facturate nu vor fi efectuate, întrucât, la calcularea plăților, nu au fost incluse absența țevilor de tranzit și lipsa unui subsol.

La rândul său, prin răspunsul din 29 mai 2024, SA „Termoelectrica" a comunicat că nu deține relații contractuale directe cu proprietarii apartamentelor din blocul locativ situat pe str. Grigore Alexandrescu nr. 9A, furnizarea energiei termice fiind realizată în baza Contractului nr. 6013 din 28 septembrie 2006, încheiat cu ÎMGFL nr. 13, în procedura falimentului, în calitate de prestator al serviciilor comunale, inclusiv al serviciilor de termoficare.

Totodată, SRL „Info Bon" a informat reclamantul că nu a recepționat din partea ÎMGFL nr. 13, în procedura falimentului informații privind stingerea obligațiilor aferente apartamentului respectiv, motiv pentru care se află în imposibilitate de a exclude sumele facturate pentru consumul de energie termică.

În acest context, Colegiul judiciar reține că, potrivit susținerilor reclamantului expuse în cererea de chemare în judecată, apartamentul nr. 6 din mun. Chișinău, str. Alexandrescu nr. 9A, a fost deconectat de la sistemul colectiv de alimentare cu energie termică încă din anul 2011, motiv pentru care acesta contestă volumul de energie termică repartizat și suma inclusă spre plată în factura aferentă lunii martie 2024.

Prin hotărârea contestată, prima instanță a constatat netemeinicia acțiunii și a respins-o ca neîntemeiată.

La 23 mai 2025, reprezentantul SRL „Info Bon", avocatul Vasile Iamandi, a depus o cerere privind emiterea unei hotărâri suplimentare, prin care a solicitat încasarea cheltuielilor de asistență juridică.

Prin hotărârea suplimentară a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, din 6 iunie 2025, s-a dispus încasarea de la Andrei Volentir, în beneficiul SRL „Info Bon", a sumei de 6 165 lei, cu titlu de cheltuieli de asistență juridică.

Verificând legalitatea și temeinicia hotărârii contestate, prin prisma motivelor invocate în apel, în coroborare cu materialele cauzei, probele administrate și normele de drept material

aplicabile raportului juridic litigios, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru constată că soluția primei instanțe este legală și întemeiată, fiind rezultatul unei aprecieri complete și obiective a probatoriului administrat, precum și al aplicării corecte a normelor de drept incidente.

În susținerea acestei concluzii, Colegiul reține că, potrivit art. 858 alin. (1) și (2) din Codul civil, temeiul executării rezidă în existența unei obligații, care trebuie executată în modul corespunzător, cu bună-credință, la locul și în momentul stabilit.

Totodată, conform art. 500 alin. (6) din Codul civil, proprietarul suportă sarcina plății cheltuielilor aferente întreținerii proprietății. În același sens, prevederile Regulilor provizorii de exploatare a locuințelor, întreținere a blocurilor locative și terenurilor aferente în Republica Moldova, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1224 din 21 decembrie 1998, reglementează obligațiile ce revin subiecților în legătură cu plata serviciilor livrate.

De asemenea, potrivit art. 1375 alin. (1) din Codul civil, prin contractul de prestări servicii, o parte (prestatorul) se obligă să presteze celeilalte părți (beneficiarului) anumite servicii, iar aceasta din urmă se obligă să achite retribuția convenită.

Obligația de achitare a serviciilor comunale este reglementată și de art. 37 alin. (3) din Legea nr. 75 din 30 aprilie 2015 cu privire la locuințe, care prevede că, pe lângă plata pentru închirierea locuinței din fondul public sau a locuinței proprietate privată, locatarul este obligat să achite contravaloarea serviciilor comunale și necomunale prestate, inclusiv pentru încălzire, conform facturilor prezentate. Totodată, la solicitarea locatarului, locatorul este obligat să prezinte bonurile de plată care confirmă cheltuielile respective.

Suplimentar, potrivit art. 51 alin. (1), (3) și (4) din Legea nr. 75 din 30 aprilie 2015 cu privire la locuințe, prestarea și achitarea serviciilor comunale și necomunale pentru proprietari sau locatari se efectuează în baza contractelor încheiate direct între prestatorii de servicii și proprietari sau locatari. În cazul în care, din motive tehnice, contractul nu poate fi încheiat direct cu proprietarii ori locatarii, acesta se încheie între prestatorii de servicii și administratorul blocului, care, la rândul său, încheie contracte cu fiecare proprietar sau locatar.

Conform acelorași dispoziții legale, plata pentru serviciile prestate se efectuează în baza indicatorilor contoarelor instalate în locuință și/sau pe palier. Evidența consumului de apă, energie electrică, gaze naturale și energie termică se realizează în funcție de indicatorii contoarelor corespunzătoare, legalizate și verificate metrologic, montate în condițiile tehnice stabilite de furnizor. În cazul serviciilor necontorizate în locuință, plata se efectuează în baza indicatorilor contoarelor instalate la bloc, suma aferentă fiecărei locuințe fiind repartizată de administrator în funcție de suprafața totală a acesteia. Totodată, plata pentru serviciile comunale și necomunale utilizate în locurile de uz comun și pentru funcționarea ascensoarelor se efectuează potrivit regulamentului aprobat de Guvern.

Raportând dispozițiile legale incidente la circumstanțele cauzei, Colegiul judiciar constată că prima instanță a ajuns la o concluzie întemeiată cu privire la netemeinicia pretențiilor reclamantului privind anularea facturii de plată a energiei termice, cod ID 10035970006000, aferente lunii martie 2024, emisă de SRL „Info Bon” în beneficiul ÎMGFL nr. 13, în procedura falimentului, în cuantum de 1 323,22 lei, precum și privind obligarea pârâților să sisteze efectuarea calculelor și emiterea facturilor pentru serviciul de termoficare aferent apartamentului nr. 6 din mun. Chișinău, str. Alexandrescu nr. 9A.

În acest sens, Colegiul reține că prima instanță a apreciat în mod corespunzător că simpla invocare de către reclamant a faptului că apartamentul ar fi fost deconectat de la sistemul centralizat de alimentare cu energie termică nu constituie, prin ea însăși, un temei suficient pentru anularea facturii contestate. Pentru admiterea unei asemenea pretenții, era necesar ca reclamantul să demonstreze că suma înscrisă în factură a fost calculată cu încălcarea normelor legale aplicabile, că au fost utilizate date eronate la stabilirea consumului sau că repartizarea cheltuielilor aferente energiei termice nu a respectat metodologia prevăzută de legislație.

Or, din materialele cauzei nu rezultă că reclamantul ar fi prezentat probe concludente care să confirme caracterul eronat al sumei de 1 323,22 lei ori existența unor nereguli concrete în modalitatea de calcul și repartizare a cheltuielilor pentru energia termică aferentă apartamentului său. În aceste condiții, dezacordul reclamantului cu suma indicată în factură, în lipsa unor probe care să infirme corectitudinea calculului, nu poate conduce, de unul singur, la anularea documentului de plată.

Totodată, Colegiul apreciază că împrejurarea invocată de reclamant, referitoare la decizia Curții de Apel Chișinău din 7 iunie 2022, prin care a fost respinsă ca neîntemeiată acțiunea ÎM „Gestionarea Fondului Locativ nr. 13” împotriva Nataliei Ciobanu, Anei Ciobanu și lui Stanislav Ciobanu, nu este de natură să determine anularea facturii contestate în prezenta cauză. Acea hotărâre vizează un alt litigiu, cu un alt obiect și o perioadă de facturare diferită, astfel încât efectele acesteia nu pot fi extinse automat asupra obligațiilor de plată aferente lunii martie 2024, care fac obiectul prezentului litigiu.

De asemenea, Colegiul reține că emiterea facturilor pentru serviciile comunale și necomunale nu reprezintă o manifestare discreționară a furnizorului sau a gestionarului fondului locativ, ci trebuie realizată în conformitate cu cadrul normativ care reglementează prestarea, evidența și repartizarea acestor servicii. Prin urmare, simpla solicitare a proprietarului de a nu i se mai emite facturi nu poate exonera automat de la plata cheltuielilor care, potrivit legii și modalității legale de repartizare, îi revin.

În același timp, Colegiul subliniază că obligația de plată nu poate fi prezumată exclusiv prin emiterea facturii, ci trebuie să aibă la bază prestarea serviciului și aplicarea corectă a regulilor de calcul și repartizare. Astfel, în speță, aspectul determinant îl constituie nu simpla existență a facturii, ci legalitatea calculului sumei înscrise în aceasta și temeiul repartizării cheltuielilor aferente apartamentului reclamantului.

Prin urmare, în lipsa unor probe pertinente și concludente care să demonstreze că factura contestată a fost emisă cu încălcarea normelor aplicabile sau că suma facturată a fost stabilită prin utilizarea unor date incorecte, Colegiul constată că prima instanță a respins întemeiat pretenția privind anularea acesteia.

Nu pot fi reținute nici argumentele apelantului potrivit cărora pârâții nu ar fi prezentat probe privind existența corpurilor de încălzire în spațiile de uz comun, a încăperilor tehnice sau a pierderilor normative de energie termică, care ar justifica repartizarea consumului asupra apartamentului său.

Or, din circumstanțele cauzei rezultă că blocul locativ nu dispune de subsol, ci de o pardoseală, însă este prevăzut cu un etaj tehnic. Prin urmare, lipsa subsolului nu exclude existența unor instalații inginerești aferente blocului locativ și nici posibilitatea transmiterii energiei termice prin elementele constructive ale acestuia.

În acest sens, Colegiul reține că sistemul de încălzire centralizată, inclusiv conductele de tranzit care traversează încăperile consumatorilor, constituie parte integrantă a blocului locativ, fiind destinat asigurării cu energie termică a tuturor încăperilor conectate la sistem. Acesta nu poate fi examinat ca un sistem distinct, raportat exclusiv la apartamentul reclamantului, întrucât funcționarea sa vizează întregul imobil.

Totodată, încălzirea unui bloc locativ cu mai multe apartamente reprezintă un proces complex și continuu, care nu se limitează doar la încăperile dotate cu corpuri de încălzire, ci se realizează și prin intermediul conductelor de tranzit, precum și prin transferul de energie termică între elementele constructive ale clădirii, inclusiv pereți, planșee și pardoseli. Astfel, chiar și în cazul debranșării unui apartament de la sistemul centralizat de încălzire, nu poate fi exclus în mod absolut transferul indirect de energie termică din încăperile învecinate și din celelalte elemente ale construcției încălzite.

Prin urmare, debranșarea apartamentului reclamantului de la sistemul centralizat de alimentare cu energie termică nu presupune, prin ea însăși, izolarea termică absolută a acestuia față de restul blocului locativ și nici excluderea oricărui beneficiu indirect rezultat din funcționarea sistemului de încălzire al imobilului.

În aceste condiții, Colegiul constată că simplul fapt al debranșării apartamentului nu constituie un temei suficient pentru exonerarea reclamantului de la suportarea cheltuielilor aferente consumului indirect de energie termică și întreținerii instalațiilor inginerești comune ale blocului locativ. Or, scutirea unui proprietar de la participarea la asemenea cheltuieli, în lipsa unui temei legal, ar conduce la transferarea disproporționată a acestora asupra celorlalți proprietari.

Respectiv, în măsura în care calculul a fost efectuat cu respectarea modalității de repartizare prevăzute de cadrul normativ aplicabil, reclamantul nu poate pretinde exonerarea integrală de la achitarea cotei-părți din costul energiei termice aferente consumului indirect, doar în considerarea faptului că apartamentul său este debranșat de la sistemul centralizat de încălzire.

În ceea ce privește cererea de chemare în judecată înaintată împotriva SRL „Info Bon”, prima instanță a constatat că aceasta a fost formulată față de un pârât necorespunzător.

În acest sens, instanța a reținut că SRL „Info Bon” nu are calitatea de furnizor al energiei termice, ci exercită doar funcția de intermediar tehnic, în calitate de operator de facturare, fără a deține atribuții privind stabilirea obligației de plată pentru serviciile de termoficare. Prin urmare, emiterea și distribuirea facturilor de către această societate nu îi conferă, prin ele însele, competența de a determina existența sau întinderea obligației de plată aferente serviciului prestat.

Totodată, prima instanță corect a constatat că pretenția privind obligarea pârâților să sisteze efectuarea calculelor și emiterea facturilor de plată pentru serviciul de termoficare aferent apartamentului nr. 6 din str. Alexandrescu nr. 9A are un caracter subsecvent pretenției privind anularea facturii contestate, în cuantum de 1 323,22 lei. În consecință, odată ce pretenția principală a fost apreciată ca neîntemeiată, instanța a respins și această solicitare.

În ceea ce privește critica apelantului referitoare la aprecierea SRL „Info Bon” în calitate de pârât necorespunzător, Colegiul judiciar constată că aceasta nu este de natură să determine casarea hotărârii contestate.

În acest sens, se reține că, potrivit materialelor cauzei, SRL „Info Bon” nu are calitatea de furnizor al energiei termice și nici nu asigură prestarea nemijlocită a serviciului de

termoficare către consumatori. Rolul acesteia constă în efectuarea operațiunilor tehnice de evidență, calculare și facturare, în condițiile raporturilor contractuale stabilite cu gestionarul fondului locativ.

Deși apelantul invocă prevederile contractului nr. 336 din 2 mai 2017, încheiat între SRL „Info Bon” și ÎMGFL nr. 13, în procedura falimentului, susținând că societatea ar avea posibilitatea de a rectifica calculele și conturile, Colegiul reține că existența unor asemenea atribuții tehnice nu echivalează cu competența de a stabili, în nume propriu, existența sau inexistența obligației de plată pentru serviciul de alimentare cu energie termică. Or, operațiunile de întocmire și distribuire a documentelor de plată trebuie delimitate de raportul juridic material în temeiul căruia este prestat serviciul și se determină obligația de achitare a acestuia.

Prin urmare, chiar dacă SRL „Info Bon” efectuează operațiuni de facturare și poate interveni asupra unor date tehnice în limitele atribuțiilor contractuale, acest fapt nu o transformă în furnizor al serviciului și nu îi conferă competența de a decide asupra temeiului juridic al obligației de plată sau de a dispune, în nume propriu, încetarea prestării serviciului ori a calculării sumelor aferente acestuia. În consecință, argumentul apelantului întemeiat pe contractul nr. 336 din 2 mai 2017 nu este suficient pentru a demonstra caracterul neîntemeiat al concluziei primei instanțe cu privire la rolul procesual al acestei societăți.

Cu referire la susținerea apelantului privind lipsa unui contract individual încheiat cu SA „Termoelectrica” sau cu ÎMGFL nr. 13, în procedura falimentului, Colegiul reține că această împrejurare urmează a fi examinată prin prisma prevederilor art. 51 din Legea nr. 75 din 30 aprilie 2015 cu privire la locuințe, care reglementează atât încheierea contractelor directe cu proprietarii sau locatarii, cât și situațiile în care, din motive tehnice, contractele se încheie între prestatorul de servicii și administratorul blocului.

În speță, din materialele cauzei rezultă că SA „Termoelectrica” a comunicat existența contractului nr. 6013 din 28 septembrie 2006, încheiat cu ÎMGFL nr. 13, în procedura falimentului, în calitate de gestionar al blocului locativ. Astfel, lipsa unui contract individual încheiat nemijlocit între apelant și furnizor nu poate fi analizată izolat, fără a se verifica regimul juridic al prestării serviciului la nivelul blocului locativ și modalitatea legală de repartizare a cheltuielilor aferente.

În același timp, Colegiul menționează că simpla existență a contractului încheiat între furnizor și administrator nu este suficientă, prin ea însăși, pentru a justifica orice sumă imputată unui anumit proprietar. Este necesar ca repartizarea cheltuielilor să respecte normele speciale aplicabile și să fie susținută de datele tehnice corespunzătoare. Cu toate acestea, apelantul nu poate obține anularea facturii doar prin invocarea lipsei unui contract individual, fără a demonstra că, în circumstanțele concrete ale cauzei, obligația de plată nu are un temei legal sau că suma facturată a fost calculată cu încălcarea regulilor de repartizare.

Referitor la argumentul potrivit căruia SRL „Info Bon” ar fi introdus valori egale cu zero pentru consumul de gaze naturale și energie electrică, deși apelantul susține că a prezentat facturi care atestă existența unui asemenea consum, Colegiul reține că această critică vizează corectitudinea datelor utilizate la calcularea energiei termice repartizate și urmează a fi apreciată în raport cu metodologia de calcul aplicabilă. Or, simpla prezentare a facturilor de consum pentru energie electrică și gaze naturale nu demonstrează, în mod automat, că valorile respective trebuiau incluse în calculul contestat în modalitatea pretinsă de apelant și nici că utilizarea unor asemenea date ar fi determinat reducerea sumei facturate. Pentru a

confirma existența unei erori de calcul, era necesar ca apelantul să demonstreze legătura dintre indicatorii invocați, formula de repartizare aplicabilă și cuantumul concret al obligației stabilite pentru apartamentul său.

În ceea ce privește susținerea apelantului potrivit căreia apartamentul nr. 6 ar fi fost deconectat de la sistemul centralizat de alimentare cu energie termică încă din anul 2011 și ar fi încălzit prin utilizarea gazelor naturale, Colegiul reține că deconectarea unui apartament de la sistemul centralizat nu conduce, în mod automat, la exonerarea proprietarului de orice cheltuieli aferente energiei termice, întrucât potrivit normelor speciale, apartamentului îi revin anumite costuri legate de consumul comun, de balanța energetică a clădirii sau de încălzirea spațiilor de uz comun. Totodată, asemenea cheltuieli nu pot fi imputate în mod arbitrar, ci numai în condițiile și potrivit modalității de calcul prevăzute de legislație.

Prin urmare, simpla invocare a deconectării apartamentului și a utilizării unei surse alternative de încălzire nu este suficientă pentru a demonstra că suma facturată este nelegală, în lipsa probelor care să confirme că modalitatea concretă de calcul nu corespunde normelor aplicabile.

În aceeași ordine de idei, referitor la invocarea răspunsului ANRE, Colegiul reține că în măsura în care ANRE a indicat lipsa competenței de a emite dispoziții obligatorii cu privire la raporturile dintre administrator și intermediarul de facturare, un asemenea răspuns nu poate fi interpretat drept o constatare definitivă a inexistenței obligației de plată sau a caracterului nelegal al facturii contestate.

Prin urmare, răspunsul respectiv poate constitui un element de apreciere a situației litigioase, însă nu substituie analiza probelor privind prestarea serviciului, modalitatea de repartizare a cheltuielilor și corectitudinea calculului efectuat pentru apartamentul apelantului.

Cât privește argumentul referitor la reorganizarea SRL „Info Bon” și pretinsa sa absorbție de către SA „Termoelectrica”, Colegiul reține că reorganizarea unei persoane juridice nu conduce, prin ea însăși, la invalidarea operațiunilor de facturare efectuate anterior reorganizării și nici la dispariția drepturilor și obligațiilor patrimoniale ale acesteia, acestea urmând regimul juridic al succesiunii în drepturi și obligații. Astfel, eventuala reorganizare a SRL „Info Bon” nu constituie, prin ea însăși, un temei de anulare a facturii emise pentru luna martie 2024.

Referitor la critica apelantului privind hotărârea suplimentară din 6 iunie 2025, prin care s-a dispus încasarea de la Andrei Volentir, în beneficiul SRL „Info Bon”, a sumei de 6 165 lei cu titlu de cheltuieli de asistență juridică, Colegiul judiciar reține următoarele.

Potrivit art. 250 alin. (1) lit. c) din Codul de procedură civilă, instanța care a pronunțat hotărârea emite, din oficiu sau la cererea participanților la proces, o hotărâre suplimentară în cazul în care nu a soluționat problema repartizării între părți a cheltuielilor de judecată.

În speță, întrucât prin hotărârea din 16 aprilie 2025 prima instanță nu s-a pronunțat asupra cheltuielilor de asistență juridică solicitate de SRL „Info Bon”, reprezentantul acesteia, avocatul Vasile Iamandi, a depus la 23 mai 2025 cererea privind emiterea unei hotărâri suplimentare, solicitând compensarea cheltuielilor respective.

Colegiul reține că, în conformitate cu art. 96 alin. (1) și (1^1) din Codul de procedură civilă, partea care a avut câștig de cauză este îndreptățită la compensarea cheltuielilor de asistență juridică, cu condiția ca acestea să fie reale, necesare și rezonabile, iar reprezentarea în proces să fi fost asigurată de un avocat.

În cadrul prezentului proces, interesele SRL „Info Bon” au fost reprezentate de avocatul Vasile Iamandi, pentru serviciile de asistență juridică prestate în cauză societatea achitând suma de 6 165 lei.

Examinând cererea privind compensarea cheltuielilor de asistență juridică prin prisma criteriilor legale de apreciere a caracterului real, necesar și rezonabil al acestora, precum și în raport cu materialele cauzei, Colegiul judiciar constată că instanța de fond a apreciat în mod corect și întemeiat cuantumul cheltuielilor solicitate spre compensare, ținând cont de complexitatea cauzei, volumul și natura asistenței juridice acordate, precum și de contribuția efectivă a reprezentantului la soluționarea litigiului.

În concluzie, Colegiul constată că argumentele invocate în apel nu demonstrează, prin ele însele, nelegalitatea soluției primei instanțe. În absența unor probe concludente care să confirme caracterul eronat al calculului efectuat, nelegalitatea repartizării cheltuielilor sau lipsa oricărui temei legal pentru facturarea serviciului în condițiile concrete ale cauzei, nu se justifică anularea facturii contestate și nici obligarea pârâților la sistarea efectuării calculelor și emiterii documentelor de plată.

Din considerentele expuse și având în vedere că hotărârea primei instanțe este întemeiată și legală, fiind adoptată cu respectarea normelor de drept material și procesual, iar argumentele invocate de apelant sunt neîntemeiate și nu sunt de natură să o infirme, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru ajunge la concluzia de a respinge apelul declarat și de a menține hotărârea primei instanțe, ca fiind legală și întemeiată.

În conformitate cu art. 385 alin.(1) lit. a), art. art. 389-390, CPC, Colegiul civil, comercial şi de contencios administrativ al Curţii de Apel Centru,

d e c i d e :

Se respinge cererea de apel declarată de Andrei Volentir.

Se menține hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 16 aprilie 2025, adoptată în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată, înaintată de Andrei Volentir către ÎMGFL nr. 13, în procedura falimentului, SA „Termoelectrica” şi SRL „Info Bon” cu privire la anularea facturii de plată, obligarea sistării efectuării calculelor şi emiterea facturilor de plată, precum şi compensarea cheltuielilor de judecată.

Decizia este definitivă din momentul pronunţării, dar poate fi atacată cu recurs la Curtea Supremă de Justiţie în termen de 2 luni de la data comunicării deciziei integrale.

Președintele completului,
judecătorul Valeriu Arhip

Judecătorii Hristina Craveț

Eleonora Badan-Melnic